

דעם רבינ'ס

עוּכט

בהר (אמור בחו"ל)
תשפ"ב
גליון 92

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

אָבער עס ליגט אַ גרויסער שטיין אויף באַר מיט!
ביז דער אויבערשטער העלפט אים און שיקט אַ
גרויסער גבור וואס גיבט זיך גאַנץ שנעל אן עצה
מיט דעם שטיין און... דער שטיין איז מער נישט
אויף זיין פריערדיגן אָרט, דער גבור האט דאס
מסדר געווען, ער האט אַראַפּגענומען דעם שטיין
און יעצט איז דא צו טרינקן וויפיל מען וויל!

קינדער, עס איז פארהאן א 'באַר מיט חיים', אַ
בריעם מיט פרישע לעבעדיגע וואסער. קוואלן
מיט טייכן וואס קוועלן, עצות מיט סודות התורה
וואס קענען אונז מחיה זיין און אויפלעבן, אונז
דערפרישן מיר זאלן
קענען האבן א גוטע
לעבן פול מיט שמחה,
אַמונה, תפלה בכה,
אַהבת חברים, מדות
טובות א.א.וו.

אָבער... אָבער וואס!
וואס האלט אונז צוריק?
ס'איז דא א שטיין! דאס

איז אונזער הארץ וואס רופט זיך 'לב האבן' דאס
הארץ איז פארשטיינערט! מען קען נישט צוקומען
צו די וואסער, צו דער דעת און עצות פון די תורה.

האט דער אויבערשטער אויף אונז
רחמנות געהאט און אַראַפּגעשיקט
צו אונז נאכן חורבן פון צווייטן בית
המקדש, גאר אַ גרויסער צדיק, וואס
ער, מיט זיין כח קען אַראַפּנעמען

מיר שטייען שוין עטליכע טעג פאר די גרויסע
חתונה - די הלולא קדישא, פונעם הייליגן תנא
רבי שמעון בר יוחאי. ווער קען זיך דערווייגן צו
שרייבן און ארויסגעבן אפילו א ברעקל פון זיין
גרויס קדושה, זיין יראת שמים צום באשעפער,
זיינע הייליגע מדות טובות. און פון די שמחה של
מצוה וואס דער גרויסער תנא האט געהאט ביי
יעדע מצוה וואס ער האט מקיים געווען.

ווער רעדט פון זיין אהבה, דאס ליבשאפט וואס
ער האט צו יעדן איינציגן איד פון עם ישראל, פון
דעם גרעסטן צדיק ביז דעם שוואכסטן נידריגסטן
איד. וויפיל מען וועט שרייבן פון זיין גרויסקייט

וועט זיכער נישט זיין
גענוג. אָבער לאמיר נעמען
איין נקודה פונעם הייליגן
לעכטיגן טאג ל"ג בעמר.

טייערע קינדער, ענך
ווייסן זיכער אז אמאליגע
צייטן ווען א אינגל האט
געוואלט טרינקען וואסער
איז נישט געווען קיין

קראן-וואסער אין די הייזער, דער אינגל האט
געדארפט גיין שלעפן וואסער פון א בריעם. עס
פלעגט זיך מאכן אז אויפן בריעם איז געלעגן א
ריזיגע שטיין, וואס טוט מען דאן?! דער אינגעלע

איז דארשטיג, עס איז ביטער
הייס אינדרויסן, ער איז
פארשוויצט דאס הארץ איז אים
פאר'חלש'ט, ער דארף אביסלע
וואסער, ער בענקט און גלוסט,

96

ציגל געפאקט איינס אויף דאס אנדערע, ווי איינער זאגט: "דאס איז אלעס אין זכות פון מיין שתף".

ר' לוי יצחק רופט זיך אן צו ר' ישראל: "עס וואלט געווען ריכטיגער דו זאלסט צושפרייטן און לייגן דיין געלט אויף נאך אן ארט, ווער ווייסט וואס עס קען נאך פאסירן?". ר' ישראל האט געהארקט צו די רייד פון ר' לוי יצחק און געשיקט מיט ר' לוי יצחק שטיקער גאלד קיין אומאן ער זאל עס באהאלטן ביי זיך אין שטוב.

עס איז געקומען די ביטערע צייטן ווען די קאמעניסטן זענען געווארן בעלי בתים און געווארן די פירערס פון די רעגירונג, האבן זיי אלע פארמעגנס איינקערט און

צוגענומען פאר די ממשלה. איין טאג קלאפן אן אויף די טיר פון ר' ישראל עטליכע פאליציי, ווען ר' ישראל עפנט אויף די טיר רופן זיי אויס: "דו, אזוי ווי די שטייסט דא מיט דייןע בלויזע קליידער גיי ארויס פון דיין שטוב און זוך דיר א צווייטן ארט וואו צו וואוינען!" קיין צוויי בררות האט ער נישט געהאט, איז ער אנטלאפן צום שטאט קראוואקאק.

פארשטייט זיך אז ער האט זיך נאך געקענט שפייזן מיט די גאלד וואס ער האט בעפאר געשיקט קיין אומאן, אלעס אין זכות פון זיין שתפות.

ביי מיר האט קיינער נישט דערלייגט!

זייענדיג אויפן רבינס ציון און זיך דארט משתטח געווען האט רבי ישראל בן רבי מרדכי באברניצער ז"ל מקבל געווען אויף זיך אז ער נעמט דעם רבי'ן אויף א שתף אין זיינע פארמעגנס. ער האט ביי זיך פעסט אפגעמאכט אז פון אלע זיינע פארדינסטן וואס וועט אריינקומען פון זיין ביזנעס וועט ער האלב דערפון אוועקגעבן פאר צדקות וואס האט שייכות צום רבינס ענין.

די שתפות האט זיך טאקע אויסגעארבעט, עס איז אריינגעקומען א ברכה אין זיינע פארמעגנס און ער האט טאקע געהאלטן ווארט און יעדעס מאל געשיקט א טעלעגראם פאר ר' לוי יצחק ז"ל ער זאל קומען נעמען דאס געלט.

ר' לוי יצחק פלעגט גיין אפנעמען דאס געלט און אויפן וועג אהיים איז ער געקומען מיט פולע טאשן פון בינטלעך געלט. אויס מורא פון גנבים האט ר' לוי יצחק זיך ארומגענומען זיין גוף מיט די בינטלעך אז ער האט אויסגעזען ווי א דיקער מענטש!

פינף און צוואנציג משפחות האבן זיך געשפייזט פון די געלט. אזוי האט זיך דאס געצויגן פאר א לאנגע צייט. איינע פון די באזוכן ווען ר' לוי יצחק איז געגאנגען אפנעמען דאס געלט האט אים ר' ישראל אראפגעפירט אין זיין קעלער און געוויזן וויאזוי עס ליגט אויסגעלייגט גאלדענע

איבערגעיאגט דעם באס

איין אעשה'ס

זכר האסעסעסער האוויסט וואלונדער

פאר זיינע איבע קינדער

געטראכט פון דעם. איך טראכט צוריק אז פאר די ישועה בין איך שוין כמעט געווען אין יאוש אז עפעס קען מיך נאך העלפן און ליידער בין איך כמעט געפאלן פון די רדיפות, אבער געלויבט דער אויבערשטער יעצט מיט די הייליגע מעשיות בין איך געשטארקט בוכות דעם הייליגן רבי'ן.

א אינגל וואס ווייסט אז עס איז בורדאי יא דא!

טייערע קינדער, אונזער הייליגער רבי האט געזאגט "די וועלט וועט זיך וואונדערן אויף די ליבשאפט וואס איז דא צווישן מייע לייט!", עס פעלט נישט אויס צופיל צוצולייגן צום רבי'נס ווערטער, אבער א ברסלב'ער אינגל האט אן אחריות נישט צו פארשעמען דעם רבי'ן און נישט זיין קיין מתנגד אויף דעם הייליגן רבי'נס ווערטער. דאס מיינט אז ווען ברסלב'ע קינדער קריגן זיך ארום ווערט דעם רבי'נס נאמען פארשעמט.

א ברסלב'ער אינגל דארף זיין א דגמה פון מקרב זיין אלע זיינע חברים, מאכן געשמאק און פרייליך אלעמען ארום זיך, אז אלע ארומיגע זאלן זאגן "איך וויל אויך מיינע קינדער זאלן זיין ברסלב'ע חסידים!! זיי האבן דרך ארץ," "קיסרים וועלן שיקן זיך לערנען דרך ארץ פון מיינע לייט" אזוי האט דער רבי געזאגט.

בכלל דארף א אינגל וויסן אז ער דארף זיך נישט לאזן טרעטן פון א חבר, מען איז מחיב צו זאגן פאר דער מלמד אדער פאר די עלטערן אז מען ווערט גערודפ'ט, און אונדאי מאכן זיכער אז איך אליין בין נישט דער גורם אז מען טשעפעט מיר.

פאריגע וואך האבן אינז געהאט א 'חברה' [מתמידים] און רמה ב' בית שמש, מיר האבן געדארפט אהיימפארן מיט א באס וואס פארט צו אונזער געגנט. אזוי גייענדיג צו דער באס סטאנציע זעען מיר אז דער באס קומט צו פארן, און יאגט אונז איבער. האב איך געזאגט פאר מיין ברודערקע "קום לאמיר בעטן דעם אויבערשטן צו קענען כאפן די באס און אויך מאכן א השתדלות צו כאפן דעם באס, לאמיר לויפן שנעל..." צום סוף האט דער אויבערשטער צוגעהערט אונזער תפלה, דער באס איז געווארן אפגעשטעלט צוליב א שווערע פארקער, עס האבן זיך אפגעשטעלט פול מיט אויטאס פארן באס, און מיר זענען ווייטער געלאפן אים צו קענען כאפן און אזוי האבן מיר אים ב"ה אנגעיאגט.

מיר זאגןן אייך גאר שטארק פאר דער סיום און די גליונות וואס איר מאכט פאר די ברסלב'ע קינדער.

עקיבא מיט זיין ברודער דוד

בין איך דער בן השפחה? אדער א בן מלך?!

עס פלעגט מיר אמאל זיין זייער שווער ווייל איין חבר אין חדר פלעגט מיר אלעמאל זייער פארשעמען! איך האב אלעמאל געדאוונט צום אויבערשטן און געהאפט און געווארט אויף א ישועה. אזוי איז אריבער נאך א יאר און נאך א פתה ביז איך בין אנגעקומען צו דעם פתה וואו איך לערן יעצט און איך האב באקומען זייער א גוטער מלמד וואס האט מיר מחזק געווען מיט גרויס ליבשאפט און ער האט מיר אריינגעפירט צום הייליגן רבי'נס מעשיות, ער האט מיר דערציילט די מעשיות וואס דאס האט מיר געגעבן איבערמענטשליכע כוחות צו שטיין אנטקעגן דעם חבר.

איך האב זיך אזוי מחזק געווען מיט דעם, אז ווען איינער האט מיר פארשעמט האב איך אפילו נישט

די טענץ
אין חצר
פון מירון
פאר
בערך
הונדערט
יאר צוריק

אנדערש ווי יעדעס יאר - ווען די גאסן ווירבלען שוין פון גלייך נאך פסח מיט די הכנות. די ספרדישע חכמים קומען שוין ארויף קיין מירון תכף נאך פסח. אידן פון איבעראל זענען פארנומען זיך צו רישן אויף די נסיעה וואס איז נישט געווען אזוי גרינג אין יענע יארן אזוי

ווי היינט. מען האט זיך געוואלגערט איבער די וועגן לאנגע שעה'ן ביז מען האט ענדליך דערגרייכט דעם הייליגן בארג - האט דאס יאר האט געהערשט א שטילשווייגעניש. די גאסן זענען געווען פאר'יתומ'ט. פאר קיינעם איז נישט בייגעפאלן אזא געדאנק ווי זיך ארויסלאזן אויף די מסוכנ'דיגע וועגן.

"טאטע, איך האב מורא! פאר נישט!" האט זיך אהרן געבעטן ביי זיין הייליגער פאטער, הרב החסיד רבי שמואל הורוויץ ז"ל, ווען ער האט געזען ווי דער טאטע רישט זיך צו פארן קיין מירון פאר ל"ג בעמר תשכ"ז. "טאטע, ס'איז מסכן, יעדע מינוט קען אויסברעכן א מלחמה. אזא צייט דארף מען זיך געפינען אין שטוב!" האט ער ווייטער פראבירט איבערצורעדן דעם טאטע'ן. רבי שמואל איז אבער נישט געווארן איבערגענומען פון אלע פחדים. ער בלייבט קלאר ביי זיך מיט א ישוב הדעת!

"פארקערט גאר!" זאגט ער צו אהרן, אויב איז טאקע דער מצב אזוי, דארף מען זיכער פארן צו ר' שמעון און מתפלל זיין פארן וואוילזיין פון כלל ישראל."

פארשטייט זיך אז א געווענליכער מענטש וועט אין וויסען חלום נישט אויפקומען מיט אזא געדאנק, צו פארן אין אזעלכע מלחמה טעג קיין מירון. אבער נישט ר' שמואל ז"ל, א ברסלב'ער חסיד, פון די יחידי סגולה וואס האט גאר אן אנדער גייסט, זיין רוח טהורה

ארץ ישראל, יאר תשכ"ז

אין די גאסן הערשט א טויט שטילקייט. קיינער וואגט זיך נישט ארויסצושטעקן דעם קאפ. מען לויפט זיך באהאלטן אין די פרימיטיווע בונקערס ווען די פייפערס צוקלינגען זיך. די הערצער ציטערן פאר שרעק. אידן דרייען זיך ארום פארלוירן און דערשראקן. מען קען טאפן דעם פחד אין די לופט. די ציונים האבן מחליט געווען זיך צו רייצן מיט די אראבער און כלל ישראל האבן געליטן דערפאר. ס'איז געווען א שווערע יאר פאר כלל ישראל. די ציונים האבן מפקיר געווען אידישע קינדער. אידיש בלוט האט זיך געגאסן ווי וואסער.

ה'דש אייר האבן זיך די צרות פארשטארקט. עטליכע אראבישע לענדער האבן זיך צאמגענומען און געמאכט א יד אחת להשמיד להרוג ולאבד חס ושלום דאס אידישע פאלק. דער פרעזידענט פון מצרים האט געוואלט הרגענען יעדעס אידיש קינד רחמנא לצלן. די ערליכע אידן האט איינגעריסן וועלטן אז די ציונים זאלן אויפהערן זיך צו רייצן מיט די אומות העולם און אז עס זאל ח"ו נישט קאסען קיין אידיש בלוט.

ל"ג בעמר האט זיך דערנענטערט. אבער

מען קריכט
ארויף דעם
בארג פון
מירון מיט
אייזלען

ווענד זיינע טריט קיין מירון. זאל
זיין וואס זאל זיין...

דער איש מירון הרב הצדיק רבי
אשר זעליג מרגליות ז"ל האט זיך
אויסגעדריקט אויף ר' שמואל.
אין איינע פון די שבתים ווען רבי

שמואל איז געווען אין מירון אינאיינעם מיט
רבי אשר זעליג, איז ער שבת נאכמיטאג
אראפ צו די מערה הערן תורה פון רבי
שמואל ווי ער לערנט פאר לקוטי מוהר"ן
מיט א התלהבות און ברען.

די ארומיגע האבן זיך געוואונדערט אויף
דעם, "איר זענט דאך אסאך גרעסער אין
קבלה פון אים?" האבן זיי אים געפרעגט.

(ווי באקאנט איז ר' אשר זעליג געווען דער
איש מירון. ער פלעגט זייער אסאך קומען
צו פארן צום תנא אלוקי, און איז געווען
מקשר צו רבי שמעון. ער האט געדרוקט
עטליכע ספרים אויף די נגונים און גרויסן
כח פון ר' שמעון, ווי אויף אלע מאמרים פון
רשב"י וואס ווערט דערמאנט אין ש"ס.)

"אפשר קבלה קען איך בעסער, " זאגט רבי
אשר זעליג, "אבער שטיין א גאנצע נאכט
אויף די פיס מיט בענקענישן און כסופין צו
ר' שמעון אזוי ווי ר' שמואל, דאס קען איך
נישט!" האט ער זיי געענטפערט.

אויף אין דעם שווערן יאר האט רבי שמואל
נישט געקענט פועל'ן ביי זיך נישט צו זיין ביי
רבי שמעון ביומא דהילולא. ער האט נישט
געקענט ארייננעמען אין זיין געדאנק צו זיין
ל"ג בעמר אן רבי שמעון. מיט דרייסקייט
און פעסטע אמונה אין באשעפער וואס
וועט אים זיכער נישט פארלאזן און וועט
אים באגלייט מיט א שמירה בזכות דער תנא
- דער עיר וקדיש, צו דעם הייליגן ציון צו
וועלכע זיינע טריט זענען געוואנדן.

ער שפאנט צום באס סטאנציע באגלייט
מיט זיין חשובע טאכטער, רעביצין
ראזענפעלד צו כאפן דעם באס קיין חיפה,
(דאס איז געווען די וועג אנצוקומען
קיין מירון אין יענע צייט). דארט ביים
סטאנציע האט ער באגעגנט זיין איידעם
ר' מרדכי אלעזר ראזענפעלד, אויף ער
קערט זיינע טריט קיין מירון.

רעבעצין ראזענפעלד שילדערט אירע
זכרונות: "די סטאנציע איז געווען
איבערגעפולט מיט סאלדאטן. ווי נאר
דער באס איז אנגעקומען איז עס גלייך
פול געווארן מיט זעלנער. מיר זענען
געווען די איינציגסטע ציווילע בירגער!

לענגאויס דעם וועג האבן מיר נאר
געזען וויסטע שאסייען. קיין קאר אדער
מאשינען האבן זיך נישט אנגעזען פאר
די אויגן. נאר מיליטערישע מאשינען
זענען געווען אנגעלייגט אויף אלע זייטן.
מיר זענען געווען זייער דערשראקן
דערפון אבער דער טאטע האט בכלל
נישט אויסגעזען איבערגענומען פון דער
גאנצער איבערקערעניש וואס האט זיך
געטון ארום. ער האט אונז מחזק געווען
מיט א שטארקע בטחון אין באשעפער,
ווען זיינע ליפן הערן נישט אויף צו
שעפשען און חזר'ן די ווערטער: 'דער
תנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי זאל שיצן
אויף כלל ישראל, און זיין זכות זאל מיר
געראטעוועט ווערן פון אלעם ביידן'.

וואס איז דאס 'אדרא'!?

המשך פון פאריגע וואר

ביי די אדרא איז רבי שמעון געזעצן מיט ניין תלמידים, צוזאמען זענען זיי געווען א מנין, עס איז דארט געווען אזא קדושה וואס איז נאך היינט ממשיך ווען טויזנטער אידן קומען מיט אזא קדושה און בענקענישן צו מירון. נאך די אדרא זוטא איז רבי שמעון נסתלק געווארן און איז ארויף בגנזי מרומים.

”דער טאג וואס רבי שמעון האט געוואלט אוועק גיין פון דער וועלט, ער האט אנגעגרייט זיין צוואה איבערצוגעבן פאר זיינע תלמידים, האבן זיך צאמגענומען אלע חברים פון רבי שמעון בר יוחאי אין זיין שטוב. ר' אלעזר און ר' אבא און נאך חברים זענען דארט געשטאנען און זיין שטוב איז געווארן פול מיט מענטשן. רבי שמעון הייבט אויף זיינע אויגן און זעט אז די שטוב איז געפאקט מיט מענטשן, האט רבי שמעון זיך צעוויינט און זיך אנגערופן: ”איין און אנדערע מאל ווען איך האב זיך נישט געפילט גוט, איז געווען דארט מיין שווער רבי פנחס בן יאיר, דאן בין איך ארויף אויבן אין הימל און איך האב זיך אויסגעקליבן אן אָרט וואו צו זיצן איין גו עדן!

יא, א צדיק קען ארויפגיין און זיך אויסקלייבן א גוטע פלאץ איין גו עדן! איין חדר קען א אינגל קומען צו זיין חבר אים זאגן: ”איך האב געכאפט דעם פלאץ!“ אבער איין גו עדן כאפט מען נישט קיין פלעצער! רבי שמעון בר יוחאי האט זוכה געווען און זיך אויסגעקליבן א פלאץ און גו עדן! און דאן ביז רבי שמעון האט זיך אויסגעקליבן איז געווען א הייליגע פייער ארום דער שטוב, און דער פייער האט זיך קיינמאל נישט אפגעשטעלט און קיינער איז דעמאלט נישט אריין אין שטוב אן רשות. אבער יעצט זע איך אז דאס פייער האט זיך אפגעשטעלט און דער שטוב איז געווארן פול מיט מענטשן אן רשות.

עס איז דא צוויי חלקים אין זהר וואס ווערט גערופן 'אדרא' איינס ווערט גערופן 'אדרא רבא' און איינס 'אדרא זוטא', א קליינע אדרא מיט א גרויסע אדרא. ווען מען פארט צווישן צפת אין מירון, איז דא איינע פון די מקומות הקדושים א פלאץ וואס ווערט גערופן 'אדרא'. אין דעם אדרא איז געווען אזא מין קדושה אז ווען רבי שמעון איז געזעצן מיט זיינע תלמידים און געלערנט די סודות התורה וואס שטייט דארט אין אדרא, איז אראפגעקומען די גאנצע פמליה של מעלה - דאס זענען די ברענעדיגע מלאכים און שרפים, זיי זענען געקומען הערן ווי רבי שמעון לערנט מיט זיינע תלמידים די סודות פון די אדרא! פון גרויס קדושה זענען אפאר תלמידים נפטר געווארן און ארויף גלייך איין גו עדן.

אז מען עפנט א לקוטי מוהר"ן תורה ס', קען מען זען אז עס הייבט זיך אן מיט די ווערטער 'האדרא רבא קדישא'. מיר וועלן רעדן אביסל וועגן די אדרא זוטא. עס ווערט געברענגט אין זהר פרשת האזינו. רבי שמואל שפירא ז"ל ווען ער איז געווען אין מירון פלעגט ער הייסן אפילו פאר אינגלעך זאגן אביסעלע פון די אדרא. היינט איז שוין דא קליינע קוונטרסים פון דעם, מען קען זוכה זיין און עס איז קדאי צו זאגן אביסעלע אין דעם הייליגן טאג ל"ג בעומר.

געבליבן אזוי אויך ר' יצחק, ווען רבי שמעון רופט זיך אן צו אים: "ווי גוט איז דיין חלק אין גו עדה! וואספארא שמחה און פרייד דארפסטו האבן אין דעם טאג! ר' אבא איז געזעצן אונטער רבי שמעון און ר' אלעזר פאראויס און האבן אנגעהויבן רעדן די סודות התורה.

געווענליך ווען א מענטש דארף גיין פון דער וועלט איז ער זייער באזארגט פול מיט פחד ווער ווייסט וואס וועט זיין מיט אים, אבער רבי שמעון האט אויפגעהויבן זיינע צוויי הייליגע הענט אז

דורכאויס זיין גאנצע לעבן איז ער געווען געקניפט און געבינדן מיט קודשא בריה הוא, אזוי ווי א בונד וואס מען קען עס נישט אויפבינדן.

מיר וועלן אריינלייגן א קליין שטיקל תפלה פונעם מוראדיגן תפלה מ"ז חלק שני אין ליקוטי תפלות:

והנה, אין סוף פון דעם ביטערן גלות, האט שוין אנגעהויבן אויפצושיינען א התנוצצות פון משיח פון די טעג פונעם געטליכן מאן דער אר"י הקדוש זכר צדיק לברכה. און דיין פאלק ישראל גלוסטן און בענקען זייער צו השם יהברך, און אלע ווילן מורא האבן פון דיר באשעפער מיט א וואונדערליכע השתוקקות וואס איז קיינמאל בעפאר אין די פריערדיגע טעג נישט געווען "הקיצותי ועודי עמך".

מיר האבן שוין דערגרייכט ביז די ענדע פון אלע דורות און נאכאלץ זענען מיר מיט דיר, נאכאלץ האלטן מיר זיך אין דיר, און מיר זענען משתוקק דיר צו דינען ביז כלות הנפש.

אזוי איז רבי שמעון געזעצן און געזען וואס ער האט זוכה געווען צו זען און עס איז טאקע געווארן א פייער ארום זיין שטוב און אלע מענטשן זענען ארויס. איז געבליבן דארט נאר זיין זון ר' אלעזר מיט ר' אבא מיט די אנדערע חברים אינדרויסן. רבי שמעון זאגט פאר זיין זון: "גיי קוק אויב רבי יצחק געפינט זיך אינדרויסן, וויל איך בין זיין ערב". [לויט איין גרסה איז דאס דער רבי יצחק וואס זיין קבר איז ביים הויפט אריינגאנג פון רבי שמעון'ס מערה].

אויף וואס איז רבי שמעון געווען אן ערב פאר זיין תלמיד ר' יצחק? עס איז געווען איינמאל ווען רבי שמעון האט געזען אויף זיין תלמיד אז ער קוקט נישט אויס גוט, ער האט באמערקט אז דער מלאך המות וויל אוועקנעמען דעם ר' יצחק פון דער וועלט, רבי שמעון האט פארשטאנען אז עס איז נאכנישט די צייט אז ר' יצחק זאל נסתלק ווערן, האט

רבי שמעון אויסגערופן: "ווער עס קומט דא יעדן טאג לערנען תורה, זאל ווייטער אריינקומען דא, און ווער עס קומט נישט דא יעדן טאג לערנען תורה זאל איצטער אויך נישט דא אריינקומען!", האט דער מלאך המות געמוזט בלייבן אינדרויסן! דער מלאך המות פארפירט: "איך דארף אים דאך אוועקנעמען פון דער וועלט!", האט רבי שמעון גענומען אויף זיך ערבות אז אין דעם טאג ווען רבי שמעון וועט נפטר ווערן וועט ער מיטנעמען מיט זיך אויך זיין תלמיד ר' יצחק! דעריבער האט רבי שמעון יעצט ביי זיין הסתלקות גערופן ר' יצחק מיט זיך.

אלע חברים זענען אריינגעקומען און מען האט אנגעהויבן רעדן סודות התורה, אלע פרעמדע זענען ארויס נאר די איינצעלע תלמידים זענען

די מעשה פון בטהובן

- פון רבינו נחמן מברסלב זיע"א -

ער האט דאס דערציילט: ליל ד' אלוול שנת תקס"ו

[א קורצע צייט נאכן דערצײלן 'אין זומער שנת תקס"ו', די דרשטע מעשה אַבֿידת בת־מֶלֶךְ, פֿון 'ספֿור־מעשׂוֹת משֻׁנִים קדמוֹנִיִּות'. (די דאזיגע 'מעשה מבטחור' איז נישט אריינגעקענט אין די 'ארח־היבֿע' 'ספֿור־מעשׂוֹת משֻׁנִים קדמוֹנִיִּות').]

[אות א] רבינו ז"ל האט זיך אָנגערופֿן און געזאָגט: 'נאָד' האב איך דערציילט: א' מעשה פון בטחון' - און דאס איז די מעשה:

אמאל איז געווען א' מלך! - האט ער זיך געטראכט: 'ווער קען טרעפן אזא מענטש, וואס האט נישט קיין שום דאָגה' און קיין שום 'סודרים', חוץ מיר; ווייל איך האב אלעס גוטס, און קעניג און געוועלט'יג אויף דער וועלט!'

איז ער דאס אליין געגאנגען נאכפארשטן! - ער פלעגט גיין בינאכט, און האט זיך געשטעלט אונטער די הייזער, זיך צוהערן צו די רייד פון די וועלט! - האט ער געהערט די זאָג פון יעדן באזונדער: 'אז דעם פירט זיך נישט פסדן אין געשעפט!'

דערנאך איז ער געגאנגען צו א אנדער שטוב, האט ער געהערט אז זענער האט א זאָג: 'אז ער דארף אַנקומען צו דער מלכות!' - און אזוי האט ער געהערט אנדערע זאָג פון יעדן באזונדער!

[אות ב] דערנאך איז ער געגאנגען; האט ער געזעהן: א 'נידריג שטיפעלע' שטייט אין דער ערד - און די 'פענסטער' זענען אונטן, ממש נאנט צו די ערד - און דער 'דאך' איז צוגראכן און פאלט איין!

און ער האט געזעהן: 'אז דארט זיצט איינער, און שפילט אויף א' פידעלע; וואס מען דארף זיך זייער צוהערן פֿדי מ'זאל קענען הערן דאס קול; און ער איז זייער פריילעך; און א' טאפ מיט משקה' שטייט פאר אים, און די 'משקה' איז געווען זויין, און 'מאָכלים' שטייען פאר אים; און ער איז זייער פריילעך, פול מיט שמחה, אן קיין שום זאָג!'

איז דער מלך אריינגעגאנגען אין שטוב אריין, און ער האט געפרעגט אין זיין 'שלוס' [פאָריסט!]- האט ער אים געענטפערט [צוריק פאָריסט!]- און דער מלך האט געזעהן:

דעם 'טאפ משקה' מיט די 'מאָכלים' שטייען פאר אים! און ער איז נאר פול מיט שמחה!

האט ער מכבד געווען דעם מלך, ער זאל אויך טרינקען! - און ער [דער מלך] האט [פאקע] אויך געטרונקען מחמת 'ליבשאפט'!

דערנאך האט זיך דער מלך דארט געלייגט שלאפן! - און ער האט געזעהן: 'אז ער איז נאר פריילעך, אן קיין שום זאָג!'

אינדערפרי: איז דער מלך אויפגעשטאנען! - און ער איז אויך אויפגעשטאנען! - און ער האט באגלייט דעם מלך! - האט אים דער מלך געפרעגט: 'פון וואו נעמסטו דאס אלעס!'

האט ער אים געענטפערט: 'איך קען פאררעכטן אלע זאכן וואס זיי ווערן קאלע' (מ'דופט דאס: 'נאָפֿרוֹקעס'); קיין גאנצע מלאכה' קען איך נישט, נאר צו פאררעכטן זאכן וואס ווערן קאלע; און איך גיי מיר ארויס אלע אינדערפרי, און פאררעכט עטליכע זאכן, און אז איך זאמל זיך צוזאם דערפון, פֿינעף־זעקס גילדן, קויף איך מיר די דאזיגע אלע זאכן פון 'עסן און טרינקען'!'

אז דער מלך האט דאס געהערט, האט ער זיך געטראכט: 'איך וועל אים דאס קאלע מאכן!'

איז געגאנגען דער מלך, און האט אויסגערופן א 'כרוז': 'אז ווער ס'זועט האבן געפסט א זאך צו פאררעכטן, זאל ער דאס נישט געבן פאר קיין שום מענטש; נאר ער זאל דאס אליין פאררעכטן, אדער ער זאל זיך קויפן א נייע זאך!'

[אות ג] אינדערפרי: איז זיך דער מענטש געגאנגען נאכפֿרעגן אויף זאכן צו פאררעכטן! - האט מען אים געזאָגט: 'אז דער מלך האט גוזר געווען: אז מ'זאל נישט געבן פאר קיין שום מענטש, צו פאררעכטן קיין שום זאך! - איז אים געווארן שלעכט פאר זיינע אויגן! נאר ער האט זיך פארזיכערט אין השם יתברך!

איז ער געגאנגען, האט ער געזעהן: 'א גביר' האקט האלץ! - האט ער אים געפרעגט: 'פאר וואס האקסטו האלץ, איז דאס דען דיין כבוד?!' - האט ער אים געענטפערט: 'איך האב געזוכט א מענטש ער זאל מיר האקן דאס האלץ, האב איך נישט געטראפן, האב איך געמוזט אליין האקן!'

האט ער אים געזאָגט: 'געב מיר, וועל איך האקן! - האט ער זיך אינדערגעשטעלט און האט צוהאקט דאס האלץ! - און דער גביר האט אים געגעבן דערפאר א 'גילדן!'

האט ער געזעהן: 'אז דאס איז גוט! - איז ער געגאנגען האקן נאך האלץ! - ביז ער האט איינגעזאמלט זעקס גילדן! - און ער האט נאכאמאל געקויפט די גאנצע אויבנדערמאנטע סעודה!

- און די סעודה איז א סעודה! - און ער איז געווען זייער פריילעך!

*

און דער 'מלך' איז נאכאמאל געגאנגען זעהן אונטער זיינע פענסטער! - האט ער געזעהן: "אז ער זיצט, און די 'משקה' און די 'מאכלים' שטייען פאר אים, און ער איז זייער פריילעך!"

איז דער 'מלך' אריינגעגאנגען אין שטוב אריין, און האט דאס אלעס געזעהן! - און ער האט זיך דאָרט געלייגט שְׁלֹאפֿן אזויזוי די ערשטע נאכט!

אינדערפרי: איז דער מענטש אויפגעשטאנען און האט באגלייט דעם 'מלך'! - האט אים דער 'מלך' געפרעגט: "פון וואו נעמסטו דאס אלעס, ווייל דאס קאסט דאך געלט!"

האט ער אים געענטפערט: "מיין שטייגער איז געווען, צו פאררעכטן אלע זאכן וואס ווערן קאלע! דערנאך האט דער 'מלך' גוזר געווען: "אז מ'זאל מער נישט געבן פאר קיין שום מענטש, צו פאררעכטן קיין שום זאך!" - בין איך געגאנגען און איך האב געהאקט האלץ, ביז איך האב איינגעזאמלט געלט פאר די סעודה!"

איז דער 'מלך' אנוועגעגאנגען פון אים, און האט גוזר געווען: "אז מ'זאל נישט געבן פאר קיין שום מענטש צו האקן האלץ!"

[אות ד] אזויזוי ער קומט נאכאמאל צו יענעם מענטש צו האקן האלץ! - האט אים יענער געענטפערט: "אז דער 'מלך' האט גוזר געווען: אז מ'זאל נישט געבן פאר קיין שום מענטש צו האקן האלץ!" - איז אים געווארן שלעכט פאר זיינע אויגן, ווייל ס'איז נישט דא קיין געלט פאר די סעודה! נאר ער האט זיך פארזוכערט אין השם יתברך!

איז ער געגאנגען, האט ער געזעהן: "אייער רייניגט א שטאל!" - האט ער אים געפרעגט: "ווער ביזטו אז דו זאלסט רייניגן א שטאל?"! - האט ער אים געענטפערט: "איך האב ארומגעזוכט, און נישט געפינען ווער ס'זאל מיר רייניגן, האב איך געמוזט אליין רייניגן!"

האט ער אים געזאגט: "געב מיר, און איך וועל דיר רייניגן!" - האט ער זיך אנדערגעשטעלט, און האט אויסגערייניגט דעם שטאל! - און ער האט אים געגעבן דערפאר צוויי גילדן!

איז ער געגאנגען, און האט גערייניגט נאך שטאלן! - און האט איינגעזאמלט זעקס גילדן! - און ער האט נאכאמאל געקויפט די גאנצע [אויבערמאנטע] סעודה! - און ער איז אהיימגעגאנגען! - און די סעודה איז א סעודה! - און ער איז געווען זייער פריילעך!

*

און דער 'מלך' איז ווידער געגאנגען זעהן! - האט ער ווידער געזעהן דאס אלעס! - און איז אריינגעגאנגען אין שטוב אריין אזויזוי פריער!

אזויזוי פריער!

דערנאך אינדערפרי: האט ער ווידער באגלייט דעם 'מלך'! - האט אים דער 'מלך' ווידער געפרעגט אזויזוי פריער! - האט ער אים דערציילט די גאנצע מעשה!

איז דער 'מלך' געגאנגען, און האט גוזר געווען: "אז מ'זאל נישט געבן פאר קיין שום מענטש, צו רייניגן קיין שטאל!"

[אות ה] אינדערפרי: איז דער מענטש געגאנגען וזכן צו רייניגן שטאלן! - האט מען אים געענטפערט: "אז דער 'מלך' האט גוזר געווען: אז מ'זאל נישט געבן פאר קיין שום מענטש צו רייניגן שטאלן!"

איז דער מענטש געגאנגען, און האט זיך פארדינגען פאר א 'סאלדאט', ביי דעם 'מיניסטער' וואס נעמט 'סאלדאטן' צום 'מלך'! - ווייל ס'איז פארהאן 'סאלדאטן' וואס מען נעמט זיי מיט געוואלד, וואס ס'קומט פון די מדינה פארן 'קעניג' און ס'איז פארהאן 'סאלדאטן' וואס מען דינגט זיי!

איז ער געגאנגען, און האט זיך פארדינגען פאר א 'סאלדאט'! - און ער האט זיך אויסגענומען א 'הנאי' מיטן 'מיניסטער'! - (1) "אז ער פארדינגט זיך נישט אויף אייביג, נאר אויף א געוויסע צייט!" (2) און אויך: אז יעדן טאג אינדערפרי, זאל ער אים באצאלן פאר דעם טאג!

און דער 'מיניסטער', האט אים תיכף אנגעקליידט מיט די 'קליידער' פון א 'סאלדאט'! - און האט אים אנגעהאנגען א 'שווערד' אין דער זייט! - און ער האט אים געשיקט וואו ער האט באדארפט!

דערנאך פארנאכט: אז ער האט אפגעטוהן זיין ארבעט, האט ער אראפגעווארפן פון זיך די 'סאלדאט' קליידער, און ער איז געגאנגען, און האט ווידער געקויפט די גאנצע סעודה! - און ער איז אהיימגעגאנגען! - און די סעודה איז א סעודה! - און ער איז געווען זייער פריילעך!

*

איז דער 'מלך' ווידער געגאנגען זעהן! - האט ער געזעהן: "אז אלעס איז צוגעגרייט, און ער איז זייער פריילעך!" - איז ער אריינגעגאנגען אין זיין שטוב אריין, און ער האט זיך געלייגט דארטן אזויזוי פריער! - און דער 'מלך' האט אים געפרעגט אזויזוי פריער! - האט ער אים דערציילט די גאנצע מעשה, אלעס אזויזוי פריער!

*

איז געגאנגען דער 'מלך', און האט גערופן דעם 'מיניסטער', און ער האט אים באפוילן: "אז ער זאל זיך נישט דערווייגן צו צאלן פון די קאסע פאר קיין שום מענטש אין דעם טאג!"

[אות ו] אינדערפרי: איז ער געגאנגען צו דעם 'מיניסטער': "אז ער זאל אים באצאלן פאר דעם טאג!" - האט ער נישט געוואלט!

האט ער אים געפרעגט: "איך האב זיך דאך אויסגענומען מיט דיר א תנאי: אז דו זאלסט מיר צאלן אלע טאג?" - האט ער אים געענטפערט: "אז דער 'מלך' האט גוזר געווען: אז היינט זאל מען נישט צאלן פאר קיין שום מענטש!" - און וואס ער האט מיט אים געטענה'ט, האט נישט געהאלפן!

האט אים דער 'מיניסטער' געענטפערט: "איך וועל דיר בעסער באצאלן מארגן, אויף צוויי טעג, און היינט קען איך דיר נישט באצאלן!"

וואס האט ער געטוהן? - איז ער געגאנגען, און האט אפגעבראכן א 'שטיקל' פון דעם 'שווערד', און האט פארראכטן איר פלאץ מיט א 'שטיקל האלץ', אז אויסקווייניג האט מען דאס גארנישט דערקענט! - און איז געגאנגען, און האט פאר'משכנ'ט דאס 'שטיקל שווערד', און האט ווידער געקויפט די גאנצע [אויבערדומאנטע] סעודה! - און די סעודה איז א סעודה!

און דער 'מלך' איז ווידער געגאנגען, און האט געזעהן: "אז די שמועה איז בשלימות אזוי ווי פריער!" - איז ער ווידער אריינגעגאנגען צו אים אין שטוב, און האט זיך דארט געלייגט אזוי ווי פריער, און האט אים געפרעגט אזוי ווי פריער!

האט ער אים דערציילט די גאנצע מעשה: "אז ער האט געמוזט אפברעכן דעם 'שפיץ' פון דעם 'שווערד' וואס ליגט אינעם 'שיידל' פונעם 'שווערד', און ער האט דאס פאר'משכנ'ט, כדי צו קויפן די סעודה, און דערנאך ווען איך וועל פאקומען די געלט פאר דעם טאג, וועל איך דאן אויסלייזן דעם 'שפיץ', און איך וועל פאררעכטן דעם 'שווערד', און דאס וועט זיך גארנישט דערקענען, ווייל איך קען דאך פאררעכטן אלע זאכן וואס זענען קאלע געווארן, און דער 'מלך' וועט נישט האבן דערפון קיין שום שאדן!"

[אות ז] איז דער 'מלך' אהיימגעגאנגען, און האט גערופן דעם 'מיניסטער', און ער האט אים אָנגעזאָגט: "וויבאלד ס'איז פארהאן איינער וואס איז 'חייב מיתה' דערפער זאלסטו רופן דעם 'סאלדאט' וואס דו האסט אים געדייגען ער זאל זיין

א 'סאלדאט', און זאלסט דווקא אים באפוילן: אז ער זאל אפשייידן דעם קאפ פון דעם וואס איז 'חייב מיתה'!"

איז געגאנגען דער מיניסטער, און האט אזוי געטוהן, און ער האט אים גערופן! - איז דער מענטש געקומען פאר דעם 'מלך'!

און דער 'מלך' האט באפוילן: "אז ס'זאלן זיך איינזאמלן אלע 'שרים' - כדי זיי זאלן זעהן דאס דאזיגן 'געלעכטער': אז ס'איז געפונען געווארן א מענטש, וואס האט אויף דעם פלאץ פונעם 'שווערד', אריינגעשטעקט א 'שטיקל האלץ'!"

און ער איז געקומען פארן 'מלך', און איז געפאלן צו זיינע פיס, און האט אים געפרעגט: "אדוני המלך! אויף וואס רופט מען מיר?!" - האט אים דער 'מלך' געזאגט: "כדי אפצושניידן דעם קאפ פון דעם וואס איז 'חייב מיתה'!"

האט ער אים געענטפערט און האט זיך געבעטן פון אים: "אז אזוי ווי ער האט נאך קיינמאל אין זיין לעבן, נישט פארנאסן קיין בלוט, זאל ער דעריבער רופן דערצו א אנדערן!" - האט אים דער 'מלך' געענטפערט: "אז וווקא נאר ער, מוז אצינד פארגיין דאס בלוט, פון דעם וואס איז 'חייב מיתה'!"

האט ער געזאגט צום 'מלך': "איז דען שוין דא דערויף א 'קלארער פסק' דין?!" - טאמער איז נאכנישט קלאר דער 'דין', אז ער איז 'חייב מיתה'? - און איך האב נאך קיינמאל אין מיין לעבן נישט פארנאסן קיין בלוט - מכל-שכן איך זאל פארגיין אזא בלוט, וואס איז נאכנישט קלאר אז דער מענטש איז 'חייב מיתה'!"

האט אים דער 'מלך' געענטפערט: "זיכער איז שוין קלאר דער 'דין', אז ער איז 'חייב מיתה' - ווייל ס'איז שוין זיכער דא דערויף א 'פסק' (מרופט דאס: דעקרט!) און אצינד, נאר דו וווקא מוזט פארגיין זיין בלוט!"

האט ער געזעהן: "אז ער קען גארנישט פועלן ביי דעם 'מלך'!" - האט ער זיך געוואנדן צו 'השם יתברך', און ער האט געזאגט: "אלמעכטיגער גאט! איך האב נאך קיינמאל אין מיין לעבן נישט פארנאסן קיין בלוט, און אויב דער דאזיגער מענטש איז נישט 'חייב מיתה', בעט איך דיר: אז פון דעם 'אייזן' פון די 'שווערד', זאל ווערן 'האלץ'!"

און ער האט א כאפ געטוהן די 'שווערד', און איר ארויסגעצויגן פון איר 'שיידל'! - האבן אלע געזעהן: "אז ס'איז נאר 'האלץ'!" - איז דארט געווארן א 'גרויס געלעכטער'!

האט דער 'מלך' געזעהן: "אז ער איז אזא שיינער מענטש!" - האט ער אים אהיימגעשיקט לשלום!

טייערע קינדערלעך!

ווילט איר וויסן ווער עס איז דער כחה ו' מלמד אין ניו דשערסי תלמוד תורה?
וועלכע סכנה איז אריבער אויף אים און זיינע תלמידים
וואס האט אים צוגעברענגט צו ווערן א ברסלב'ער חסיד?
וויאזוי ברענגט ער אריין דעם רבי'נס ליכט אין א שטאטישע חדר?
דאס און נאך קענט איר הערן בעז'ה אויפן טעל-ליין
פון מוצש"ק נאך די בחינות פון סיפורי מעשיות אויף קנעפל 1.

- א. ווען הא דער רבי דערציילט די מעשה פון בחון?
 ד' אלול תקס"ו
 ביינאכט צו ד' אלול תקס"ו
 ביינאכט צו ד' אלול תקס"ז
ב. וואס האט דער קעניג געטראכט? אויב ער קען טרעפן:
 איינער וואס איז שטארקער פון אים
 איינער וואס האט א שנעלע פאלאץ פון אים
 איינער וואס האט ווייניגער דאנות פון אים
ג. וואס האט דער קעניג געהערט פון די הייזער?
 די זארגען (דאגות) פון עדעם
 ווי מענטשן ארבעטן
 אז עדער איז פרייליך
ד. וויאזוי האט אויסגעזעהן די נידריגע הויז?
 די פנסטערס נידריג טאנט צו דער ערד
 די דאך איז צובראכן און פאלט אין
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
ה. וואס האט ער געזעהן אינעמיניג?
 ווי איינער זיצט אינגאנצן פארארגט און טרויעריג
 ווי איינער שפילט אויף א פיפער און איז זייער פרייליך
 ווי איינער שפילט אויף א פידל און איז זייער פרייליך
ו. וואס נאך איז געווען דארטן?
 ברויט און וואסער
 וויין און נאך מיני עסן
 טאר וואסער
ז. וואס האט דער קעניג געטון?
 ער איז אריין און געגעבן שלום
 ער איז זיך ווייטער געגאנגען
 ער איז געבליבן אינדרויסן הערן ווי ער זינגט
ח. וואס דערציילט דער מענטש פון וואס האט ער געלד פאר די סעודה?
 אז ער גיבט 5-6 רענדלעך און קויפט זיך די סעודה
 אז ער בארט 5-6 רענדלעך און קויפט זיך די סעודה
 אז ער פארעכט כלים און פארדינט 5-6 רענדלעך און קויפט זיך די סעודה
ט. וויאזוי האט עס דער קעניג פרובירט צו שטערן?
 ער האט גוזר געווען אז יענע טאג טאר מען נישט באצאלן פאר א ארבעטער
 ער האט גוזר געווען אז מיטאר נישט געבן פאר א אנדערן צו פארעכטן כלים
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
י. וואס האט דער מענטש געטון ווען ער האט געהערט די גזירה?
 ער איז געווארן בעצות ביז ער האט געטראפן געלד צו קויפן די סעודה
 ער האט געשריגן אקעגן די שטוב פון קעניג ביז ער האט אים געגעבן געלד פאר די סעודה
 עס איז אים געווארן שלעכט אין זיינע אויגן אבער ער האט זיך פארזיכערט אין באשעפער און דער אויבשטער האט אים געהאלפן ער האט געטראפן ביי וועם צו האקן האלץ
יא. וואס איז די לשון וואס דער רבי זאגט אויף די סעודה?

- און די סעודה איז געווען א קליין סעודה/לע
 און די סעודה איז געווען א סעודה
 און די סעודה איז געווען גאר גוט
יב. וואס האט דער קעניג געטון נאכדעם וואס ער האט געזעהן אז ער האט אים נישט געקענט צושטערן די סעודה?
 ער האט גוזר געווען אז מיטאר נישט פארקויפן די עסנס וואס ער האט געהאט ביי זיין סעודה
 ער האט גוזר געווען אז מיטאר נישט געבן פאר א צווייטן צו האקן האלץ
 ער האט זיך מייאש געווען פון צו שטערן פאר דער מענטש
יג. וואס האט דער קעניג געטון ווען ער האט געהערט אז ער האט געריינגט א שטאל און אזוי געהאט געלד פאר די סעודה?
 ער האט גוזר געווען אז יענע טאג טאר מען נישט באצאלן פאר א ארבעטער
 ער האט גוזר געווען אז מיטאר נישט געבן פאר א צווייטן צו רייניגן א שטאל
 ער האט זיך מייאש געווען פון צו שטערן פאר דער מענטש
יד. וואס האט דער קעניג געטון ווען ער האט געהערט אז ער האט זיך פארזינגען פאר א סאלדאט און אזוי געהאט געלד פאר די סעודה?
 ער האט געזאגט פאר די מיניסטער אז ער טאר קיינעם נישט באצאלן יענע טאג
 ער האט געזאגט פאר די מיניסטער אז ער טאר מער קיינעם נישט באצאלן פאר די ארבעט
 ער האט זיך מייאש געווען פון צו שטערן פאר דער מענטש
טו. וואס האט דער מענטש געטון ווען דער מיניסטער האט אים נישט געוואלט באצאלן?
 ער האט פארמישט די אייזען פון די שווערד און געקויפט די סעודה
 ער האט נאכאמאל אנגעהויבן פארעכטן כלים
 ער איז געווארן בעצות און נישט געהאט יענע טאג וואס צו עסן רייל
טז. וואס האט דער קעניג געזאגט פאר דער מיניסטער?
 אז איינער פון די סאלדאטן זאל אפשניידן די קאפ פון דער וואס איז חייב מיתה
 אז דער מענטש זאל אפשניידן די קאפ פון דער וואס איז חייב מיתה
 אז ער זאל פארשיקן דער מענטש פון צו זיין א סאלדאט ביי אים
יז. וואס האט דער מענטש געזאגט פאר'ן באשעפער?
 אז איך האב קיינמאל נישט פארגאסן בלוט מאך א נס אז דער וואס איז חייב מיתה זאל אליין שטראבן
 אז איך האב קיינמאל נישט פארגאסן בלוט מאך א נס אז זיין האלד זאל ווערן הארט ווי א שטיין
 אז אויב דער מענטש איז נישט חייב מיתה זאל די שווערד ווערן האלץ
יח. וואס האט דער קעניג ביים סוף געטון?
 ער האט אים איינגעפארט און תפילה
 ער האט אים געמאכט פאר א מיניסטער
 ער האט אים אהיימגעשיקט שלום

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72

1-518-329-9149 646-518-1095

גרויסע נסים אז ווער עס האט נאר געוואלט פארן איז געפארן. אזוי אויף דאס יאר דארף מען גרויסע נסים אז אלע אידן וועלכע ווילן פארן מיין מירון אויף ל"ג בעמר זאלן קענען זיין דארטן אויפן בעסטן און שענסטן אויפן אזוי ווי רבי שמעון וויל, אז אלע זיינע באליבטע קינדערלעך זאלן קומען צו אים און זיך מיטפרייען מיט זיין שמחה.

דערפאר קינדער, ענק האבן א געוואלדיגן כח צו פועל'ן ביים אויבערשטן עס זאל זיין א שיינע הלולא. וואויל איז דער חלק פון דעם אינגל וואס וועט נעמען א טייל און תפלות והתבודדות, אדער זאגן תהלים צום באשעפער, און גלייבן אז יעדע קליינטשיגע תפלה פועל'ט גאר שטארק.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז די ליכטיגע תורה פון די צדיקים זאל אנטפלעקט ווערן אין אלע עולמות און דורך דעם וועט נשפע ווערן אסאך שפע בכל העולמות ברוחניות ובגשמיות, ביז מיר וועלן שוין זוכה זיין אז דער מלך המשיח וועט נתגלה ווערן בקרוב בזמנינו אמן.

דאס שטיין פון אינגער הארץ, מיר זאלן קענען שפען וואסער פונעם באר מים חיים.

דורך אונז מגלה זיין אז מיט אונזער השתקקות, די בענקענישן און גלוסטענישן מיט שטארקע רצונות זיך צו ציען צום באשעפער און איינהאלטן זיין תורה מיט דעם ווערן מיר נאנט צום אויבערשטן.

דאס איז מרומז אין דעם טאג ל"ג בעמר, אזוי ווי דער פסוק ביי יעקב זאגט "ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאנו..." יעקב אבינו מיט זיין גרויסן כח בגשמיות און ברוחניות האט געקענט אראפנעמען דאס שטיין פונעם ברינעם, אזוי אויף איז רבי שמעון מיט זיין כח מגלה טיפע עצות פון זיין ברינעם.

יעדעס יאר ל"ג בעמר אנטפלעקט רבי שמעון נייע עצות, נייע סודות התורה ווי אזוי זיך צו דערהאלטן אין אידישקייט (ליקוטי הלכות הל' דם א' י"ב).

טייערע קינדער, לאמיר זיך דערמאנען דאס לעצטע יאר האבן מיר זוכה געווען צו מתפלל זיין אויפן רבי'נס ראש השנה און מיר אלע האבן געהאט

אידיש, אידיש אידיש, אז מען רעדט, רעדט מען אידיש... (ניגון וואס מען האט געזינגען ביי ר' נתנאל צייטן)

דער רצון פון הייליגן רבי'ן איז געווען אז מען זאל שרייבן די ספורי משפחות אויף אין אידיש, אז קינדער און פרויען זאלן דאס פארשטיין. ר' לוי רחוק האט אויף זייער צוגעשטיפט פון די ארץ ישראל'דיגע אידן זאלן זיך אויסלערנען אידיש. "וויוון ווייזט אויס, אז אידיש איז שוין אן אלטער לשון - דער רבי האט דאס גערעדט. מען זעט דאך אז דער בעל שם הקדוש - און פריער, דער מהר"ל מפראג - און נאך פריער, אין חוץ לארץ - האבן אלע גערעדט מיט דעם לשון - אידיש וואס מיר רעדן." (טעם זמנים)

מיר האבן פרובירט צו טייטשן דער באדייט פון די פאלגנדע ווערטער וואס געפינען זיך אין היינטיגן גליון

- ווירבלען - א געדריי [געמיש] פון מענטשן.
- דורכאויס - משך.
- צושטאנד - מצב.
- גייסט - מצב רוח, רוח, נשמה.
- קארנע - ברחק, ענגע, באגרעניצט.
- הייפעלע - קבוצה, גרופע, שיכט.
- שוניגען - לרחם, רחמנות האבן.
- קעלער - מרתף, שטאק אונטער דער ערד.
- געהארקט - להאזין, צוגעלייגט דאס אויער, אויסגעהערט רעגירונג - ממשלה.
- שפייזן - מפרנס זיין.

- אטמאספערע - מצב רוח, שטימונג, גייסט, גוסטע.
- פרימיטיוו. צוריקגעשטאנען. פארצייטיש.
- בונקער - מקלט. שעלטער, שוץ פלאץ.
- פרעזידענט - נשיא. הויפט פון לאנד.
- דערגרייכט - אנגעקומען [צום ציל]
- וואוילזיין - לטובת [די אידן]
- געווענליכער, דורכשניטליכער, בינוני.
- דרייסקייט - שטארקייט, געוואנטמייט.
- שפאנט. שפאן - פסיעה. גיין עטליכע טריט.
- ציווילע בירגער - אזרח. פשוטער איינוואוינער,
- נישט מיין מיליטערמאן.
- שאסייען - הויפט וועגן. גרויסע נאסן.
- שעפשושן, רעדן צו זיך שטיל. [א תפלה]

טעלעגראם, אמאליגע עלעקטראנישע פאסט בריוו, [שפעטערע יארן מער אויפגעארבעט צו א פעקס]